

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobcu : **A. R.**, DIČ : X., trvale bytom B. č. 190/96, X. H., zast. *JUDr. J. V.*, advokátom so sídlom N. č. 2, H. proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky** so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutí** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. januára 2007 č. 1S 8/2006-41, takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **potvrdzuje** rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. januára 2007 č. 1S 8/2006-41.

Žalobcovi sa právo na náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie :

Prvým rozhodnutím č. : I/225/7068-61744/2005/997020-r zo dňa 31. augusta 2005 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní odvolanie proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Humenné č. 703/230/16615/05/Naz zo dňa 11. mája 2005, ktorým bol vyrubený rozdiel žalobcovi na dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002 vo výške 15.193.068,- Sk, zamietol podľa

§ 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozhodnutia len „zák. č. 511/1992 Zb.“) pre jeho neodôvodnenosť.

Svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že predmetná daň z príjmov musela byť určená podľa pomôcok, lebo žalobca s odvolaním sa na následky požiaru, ku ktorému došlo v zmysle zápisu Okresného úradu justičnej polície PZ Humenné, ČVS : OUJP-33/20-2003 zo dňa 23. apríla 2003 v priestoroch prenajatých žalobcom od subjektu A. R. – S., prišiel o všetky svoje účtovné doklady za rok 2002 s výnimkou účtovných dokladov vystavených za mesiac december toho roku.

Napriek trikrát zopakovanej výzve správcu dane, aby daňový subjekt podľa § 15 ods. 6, § 29 ods. 8 a § 41 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. vykonal rekonštrukciu svojich daňových dokladov a s tým súvisiaceho účtovníctva za rok 2002, tento tak nekonal. Nakoľko ešte daňový subjekt nechal márne uplynúť lehotu, ktorú mu správca dane určil vo výzve zo dňa 9. februára 2005 na stanovenie daňovej povinnosti dohodou, musel správca dane pristúpiť k určeniu dane na základe pomôcok. Samotné odvolanie žalobcu musel žalovaný v zmysle § 48 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. hodnotiť iba na základe argumentácie o správnosti určenia dane na základe pomôcok. Ostatné námietky žalobcu odmietol ako nepodstatné.

V poradí druhom rozhodnutí č. : VII/256/10038-809/2004/Dud zo dňa 21. septembra 2004 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer Daňového úradu Humenné č. 703/230/45293/04/Naz zo dňa 11. júna 2004, ktorým bol podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zák. č. 511/1992 Zb. žalobcovi vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie roku 2002 vo výške 8.151.619,- Sk.

Svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu § 20 ods. 2 písm. a/ až d/ zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 289/1995 Z.z.“), a to tým, že daňový subjekt pri vykonávanej daňovej kontrole nepredložil požadované doklady, ktorými by preukázal oprávnenosť uplatnenej dane na vstupe. Žalovaný obdobne, ako v predchádzajúcej veci, predložil iba potvrdenie z Okresného úradu justičnej polície PZ Humenné, ČVS : OUJP-33/20-2003 zo dňa 23. apríla 2003, vydané na ústne požiadanie poškodenej A. R. – S., že dňa 15. decembra 2002 mala vo svojom objekte v obci V. požiar, ktorý sa rozšíril z objektu drevovýroby J. D., H., pri ktorom jej zhoreli 3 unimobunky, drevený sklad, prístrešok, vrátnica a sociálne zariadenie. Na základe uvedeného predložil správcovi dane doklady za zdaňovacie obdobie november a december 2002.

Napriek trikrát zopakovanej výzve správcu dane zo dňa 14. apríla 2004, 28. júna 2004 a 6. októbra 2004, aby daňový subjekt podľa § 15 ods. 6, § 29 ods. 8 a § 41 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. vykonal rekonštrukciu svojich daňových dokladov a s tým súvisiaceho účtovníctva za rok 2002, tento tak nekonal. Nakoľko ešte daňový subjekt nechal márne uplynúť lehotu, ktorú mu správca dane určil vo výzve zo dňa 9. februára 2005 na stanovenie daňovej povinnosti dohodou, musel správca dane pristúpiť k určaniu dane na základe pomôcok. Samotné odvolanie žalobcu musel žalovaný v zmysle § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. hodnotiť iba na základe argumentácie o správnosti určenia dane na základe pomôcok. Ostatné námietky žalobcu odmietol ako nepodstatné.

Proti týmto rozhodnutiam prvostupňového daňového orgánu podal žalobca žaloby na Krajský súd v Prešove.

Krajský súd ako súd prvého stupňa po tom, čo obidve žaloby spojil z dôvodu vhodnosti na spoločné konanie, preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobách, a obidve žaloby podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd zistil, že správca dane pri vykonávaní daňovej kontroly u žalobcu žiadal predloženie daňových a účtovných dokladov od žalobcu, ktorý s odkazom na požiar, ktorý sa mal udiať pred viac ako rokom, tieto doklady zničil. Napriek opakovaným výzvam správcu dane, aby žalobca od platiteľov, ktorí voči nemu uskutočnili zdaniteľné plnenia, príslušné daňové doklady vyžiadal a následne ich predložil, žalobca ich nepredložil s odôvodnením, že väčšie nákupy realizoval cez pokladňu, a preto z tohto pohľadu rekonštrukcia daňových dokladov je objektívne nemožná.

V prípade druhého rozhodnutia o dani z príjmov bol základ dane správcom dane vzhľadom na skôr uvedené tvrdenie žalobcu o objektívnej nemožnosti rekonštrukcie daňových dokladov, stanovený na základe pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.. K tomuto spôsobu určenia dane však pristúpil správca dane až po tom, čo žalobca nechal márne uplynúť lehotu stanovenú vo výzve správcu dane zo dňa 9. februára 2005 na dohodnutie výšky dane postupom v zmysle § 29 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb.

Podľa krajského súdu postup správcu dane, keď určil žalobcovi daň z príjmov za rok 2002, je správny. Takisto žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie správcu dane, ktorým bola dodatočne vyrubená daň z pridanej hodnoty.

Záverom krajský súd uviedol, že žalobca neuniesol svoju dôkaznú povinnosť, a ďalej tým, že ani nevyužil svoje procesné práva (nevyjadrenie sa k záverom daňovej kontroly, prejednávania protokolov sa nezúčastnil, nevykonal rekonštrukciu daňových dokladov a na ponúknutú dohodu nereagoval), nie je potom možné jeho námietky označiť ako dôvodné.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 9. marca 2007 (č.l. 47) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na jeho nesprávnosť, lebo krajský súd nezohľadnil daný skutkový stav.

Predovšetkým sa žalobca pridržiaval svojho predchádzajúceho tvrdenia, že z objektívnych dôvodov (preukázaný požiar a jeho následky na účtovníctvo žalobcu) nemohol disponovať so svojimi účtovnými dokladmi.

Takisto poukázal na pozitívne výsledky daňovej kontroly zameranej na mesiac september 2002, ktorá nezistila žiadne nezrovnalosti jednak na vstupe ani na výstupe dane z pridanej hodnoty.

Ďalej podľa mienky žalobcu mal žalovaný porušiť základnú zásadu, že výška daňovej povinnosti sa určuje ako rozdiel medzi dosiahnutým príjmom a akceptovanými výdavkami, ktoré musia byť vynaložené na dosiahnutie takéhoto príjmu, lebo žalovaný priznaný príjem akceptoval, avšak náklady, ktoré objektívne museli byť vynaložené, vôbec nebral do úvahy. Skutočnosť, že by mohol žalobca nadobudnúť tovar bez akýchkoľvek nákladov, je podľa žalobcu absurdná.

Navyše v priebehu daňovej kontroly boli zo strany žalobcu celkom identifikované tri subjekty, od ktorých sčasti nakupoval tovar, ale táto skutočnosť však nebola vôbec zobrať do úvahy. Naopak, podľa mienky žalobcu, žalovaný mal sám určiť akceptovateľné náklady (správu si správca dane mal vyžiadať od uvedených troch subjektov), čím by sa spravodlivo určila daňová povinnosť.

Záverom žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 3. októbra 2007 vyplýva, že nesúhlasí s jeho argumentáciou vyjadrenou v odvolaní. Ku každej jeho námietke zaujal podrobné stanovisko. Záverom požiadal o potvrdenie napadnutého rozsudku krajského súdu ako vecne správneho.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov

uvedených v žalobe postupom podľa § 212 a nasl. ustanoveniami zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či správca dane je oprávnený určiť daň z príjmov, poprípade daň z pridanej hodnoty s prihliadnutím na pomôcky, hoci mu žalobca oznámil, resp. ponúkol daňové subjekty, od ktorých si mohol náklady žalobcu vyžiadať.

Prvotnou otázkou, ktorú musí Najvyšší súd v tomto konaní posúdiť v súvislosti s postupom žalovaného, ktorý určil daň z príjmov na základe pomôcok, je to, či je možné od žalobcu postihnutého požiarom, aby vykonal rekonštrukciu svojho účtovníctva, lebo práve nechota žalobcu vykonať túto činnosť bola žalovaným vyzdvihnutá ako právny základ pre využitie uvedeného postupu určenia dane.

Predovšetkým Najvyšší súd v svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že na určenie dane z príjmov podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. je potrebné nazerať ako na osobitný sankčný prostriedok postihujúci daňové subjekty, ku ktorému sa môže správca dane uchýliť iba vtedy, ak daňový subjekt v rámci procesu dokazovania si nesplnil niektorú zo svojich povinností (v danom prípade najmä úplnosť povinnej účtovnej evidencie) za predpokladu, že správca dane nemohol určiť výšku dane ani dohodou (návrh na takéto určenie bol žalobcovi zaslaný 10. februára 2005 bez adekvátnej odozvy).

V zmysle § 33 ods. 3 v spojení s ust. § 37 ods. 1 zákona č. 563/1991 Zb. o účtovníctve platného v čase vzniku požiaru sú účtovné jednotky povinné zabezpečiť ochranu účtovných písomností a údajov v nich obsiahnutých, záznamov na technických nosičoch dát alebo mikrografických záznamov ich nahrádzajúcich, prostriedkov výpočtovej techniky a projektovo-programovej dokumentácie podľa odseku 1 pred ich zneužitím, poškodením, zničením alebo stratou. Plnenie tejto povinnosti účtovnou jednotkou je zo strany správcu dane vynúiteľné hrozbou uloženia pokuty až do výšky 1.000.000,- Sk.

Táto povinnosť sa v plnom rozsahu vzťahovala na žalobcu, lebo aj on bol v zmysle § 1 cit. zákona označený za účtovnú jednotku.

Ak tak nekonal, a jeho účtovníctvo bolo zničené požiarom, potom požiadavka rekonštrukcie účtovníctva, vznesená počas daňovej kontroly správcom dane, bola oprávnená. Navyše, pokiaľ si túto povinnosť žalobca nespĺnil viac ako 1 rok po požari, a ani nereagoval na ponuku správcu dane na uzavretie dohody o výške dane v zmysle § 29 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb., potom je celkom bezvýznamná námietka žalobcu, že práve správca dane bol ten, kto mal určiť jeho akceptovateľné náklady.

Podľa § 15 ods. 6 písm. d/ a e/ zák. č. 511/1992 Zb. v znení vykonania kontroly (tzn. 14. apríla 2004) má kontrolovaný daňový subjekt vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane okrem iného aj povinnosť

d/ predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske a účtovné operácie, vrátane evidencie a záznamov v písomnej forme alebo v technickej forme, 6ed) ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,

e/ predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dostupné dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia.

Na základe uvedených právnych záverov správne postupoval správca dane, ak po zistení objektívnej nemožnosti určiť daň z príjmov (neexistujúce účtovníctvo v kontrolovanom období) pristúpil k určeniu dane z príjmov na základe pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. Na tomto mieste Najvyšší súd zdôrazňuje to, že aj počas daňovej kontroly má daňový subjekt v zmysle § 15 ods. 5 písm. c/ a e/ zák.č. 511/1992 Zb. zaručené právo vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným správcom dane, ako aj navrhovať dôkazné prostriedky a žiadať ich vykonanie. Ak si však toto právo neuplatní a zavinene, čo i len z nedbanlivosti, marí úlohu správcu dane pri výkone jeho pôsobnosti, potom inštitút určenia dane na základe pomôcok, ako už bolo raz hore spomenuté, je potrebné chápať nielen ako oprávnenie správcu dane, ale aj ako preventívnu sankciu voči daňovému subjektu na zabezpečenie aktívnej súčinnosti pri správe daní.

Ustanovenie § 48 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. završuje sankčný charakter určenia dane podľa pomôcok, lebo odvolaciemu orgánu neumožňuje skúmať meritum daňovej veci, ale naopak, predmetom skúmania je iba zákonnosť postupu správcu dane. Pokiaľ daňový odvolací orgán zistí, že zákonné podmienky na použitie tohto postupu boli dodržané, je povinný odvolanie zamietnuť. Tak aj správne žalovaný urobil.

Za takto zisteného skutkového a právneho stavu nevzniklo žalobcovi právo na meritórne preskúmanie rozhodnutia správcu dane, ktoré v svojej žalobe zo dňa 7. novembra 2005 napadol. Preto správne krajský súd konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, že sa nemohol zaoberať v tomto konaní otázkou, či zo strany správcu dane došlo k porušeniu ustanovení hmotného práva. Obdobne sa Najvyšší súd nemôže zaoberať námietkami žalobcu, ktoré najmä vzniesol v súvislosti s absurdnosťou nákladov.

Vo vzťahu k nepredloženiu dokladov preukazujúcich oprávnenosť uplatnenia dane z pridanej hodnoty Najvyšší súd odkazuje na zásadu daňového bremena v daňovom konaní.

Podľa § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. hore cit. znenia daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Najvyšší súd v tejto otázke predovšetkým poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru (napríklad rozhodnutie sp.zn. 1 SŽ-o-KS 125/2004), kde jednoznačne vyzdvihol úlohu dôkazného bremena žalobcu.

Podľa § 20 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z. v znení platnom v kontrolovanom roku 2002 žalobcovi ako platiteľovi vznikne nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty iba vtedy, ak súčasne splní zákonom striktné požadované podmienky, ku ktorým patrí

- a/ uskutočnenie zdaniteľného plnenia platiteľom dane,
- b/ zaúčtovanie dane na vstupe žalobcom,
- c/ zaplatenie dane tomu, kto zdaniteľné plnenie uskutočnil a súčasne,
- d/ že žalobca má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000,- Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Za takto naznačenej právnej situácie postačuje nesplnenie jednej z hore vymenovaných podmienok na to, aby žalobcovi právny nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty nevznikol.

Najvyšší súd má z pripojeného administratívneho spisu žalovaného preukázané, že žalobca nesplnil žiadnu z podmienok uvedených v hore citovanom ustanovení.

Na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že platiteľ dane pri uplatňovaní svojho nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty jednoznačne deklaruje voči správcovi dane, že služba bola skutočne realizovaná a tovar mu bol skutočne dodaný od konkrétne označeného platiteľa dane z pridanej hodnoty, tzn. že je preukázaná existencia obojsmerného účtovného, daňového a právneho vzťahu medzi poskytovateľom a nadobúdateľom zdaniteľného plnenia tak, ako to predpokladá zákon o dani z pridanej hodnoty. V tomto konkrétnom prípade ide o kúpu tovaru, kde ako charakteristický sprievodný znak prevažujú dôveryhodné záznamy osvedčujúce výdaj a príjem tovaru na obidvoch stranách, tzn. evidencia účtovná, poprípade skladová.

Týmito však žalobca, napriek svojej zákonnej povinnosti, nedisponoval. Dôkazného bremena sa môže žalobca zbaviť iba vtedy, pokiaľ sa z jeho skladovej alebo inej jeho evidencie dá nado všetky pochybnosti vyvodiť záver o tom, že sa v konkrétnom čase uskutočnilo medzi žalobcom a platiteľom dane z pridanej hodnoty (dodávateľom tovaru) zdaniteľné plnenie, predmetom ktorého bola dodávka tovaru, to všetko zaevidované v účtovnej a poprípade aj v skladovej evidencii žalobcu. Nakoľko však žalobca touto evidenciou nedisponoval, Najvyšší súd musí potvrdiť závery žalovaného, že si žalobca nesplnil svoju dôkaznú povinnosť, ako vecne správne.

V prospech záverov žalovaného jednoznačne svedčí dôkazná pasivita žalobcu a to, že žalovaný naopak počas dokazovania nezistil evidentné skutočnosti (dôkazné bremeno daňového subjektu umožňuje správcovi dane sa zaoberať iba evidentne zistiteľnými skutočnosťami), ktoré by oprávnenosť nároku žalobcu potvrdili. Potom je celkom chybné tvrdenie žalobcu, že úlohou konajúceho krajského súdu, poprípade správcu dane je spoľahlivo zistiť skutkový stav, ktorý by mal podľa tvrdenia žalobcu svedčiť v jeho prospech. Naopak základnou úlohou správcu dane v procese dokazovania je zhromaždiť dôkazy, hoci aj svedčiace v prospech žalobcu, avšak tieto musia preukazovať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie výšky dane (tzn. daňovej povinnosti) a nie položiek znižujúcich daň, ktoré naopak preukazuje daňový subjekt, tzn. v konkrétnom prípade žalobca.

Podľa § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. platí, že ak daňový subjekt nesplní pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5 (daň určená vzájomnou dohodou), alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si zaobstará

bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty ako aj z príjmov vyplýva z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Na základe citovaných skutkových zistení, prijatých právnych záverov, ako aj s prihliadnutím na svoju ustálenú judikatúru, Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 13. decembra 2007

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
A. Koláriková